

ærede Justitsminister angaaende det meget omtalte Cirkulære. Den højtærede Minister udtalte, at det ikke kunde falde ham ind, at nogen kunde forstaa Cirkulæret af 28de Januar som ogsaa angaaende Fortiden. Ja, jeg antog ogsaa straks, at det maatte forstaaes som ikke vedrørende Fortiden, og denne Opfattelse er nu bekræftet af den ærede Minister; men naar Cirkulæret vitterligt af mangfoldige ikke blev forstaaet saaledes, og naar endog Retsbetjente misforstode det som angaaende ikke blot de ny Skorstene, men ogsaa de ældre, saa synes det mig, at det ikke laa uden for den højtærede Ministers Virksomhedsomraade at optræde vejledende over for de Embedsmænd, som i Kraft af en Misforstaaelse forulempede Befolkningen. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgkreds (J. H. Jensen) har fra sin Egn givet os en meget levende Skildring af, hvorledes Embedsmændene i misforstaaet Iver have faret frem mod Folk, og mange lignende Tilfælde kunde fremdrages andetsteds fra. Man maa derfor beklage, at den ærede Minister ikke paa et tidligere Trin standse denne paa en Misforstaaelse beroende Krigsførelse mod de ældre, russiske Skorstene.

Justitsministeren (Rump): I Anledning af den sidste ærede Talers Bemærkninger vil jeg sige, at jeg erkender det naturlige i, at en Minister, naar hans Embedsmænd ganske i Almindelighed misforstaa en Lov eller en af ham givne Ordre, optræder vejledende, og at det endog er hans Skyldighed, men Betingelsen for, at han kan gøre det, er dog, at Sagen er ham bekendt. Naar han ikke sely har haft Øje for, at en saadan Misforstaaelse af Loven kan komme frem, og han ikke tror, at hans Ordre kan foranledige den, er der jo ingen Anledning for ham til at optræde. Viser det sig imidlertid, at der kan opstaa og ogsaa er opstaaet Misforstaaelser, saa er Sagen en anden, og naar dette nu har vist sig i nærværende Tilfælde, saa møder ganske rigtig det Spørgsmaal, om det ikke — ganske bortset Misforstaaelserne vedkommende Fortiden — med Hensyn til Tiden efter den ny Lov kan være rigtigt at søge at give Bestemmelser, hvorefter Ting, der skyldes saadanne Misforstaaelser, kunne passere som lovlige.

Jeg har en Følelse af, at Diskussionen nærmer sig sin Slutning — maaske tager jeg fejl — og der er da en Betragtning, jeg gerne endnu vilde gøre gældende. Før 1889 har der vistnok hersket en ret al-

mindelig Forestilling om, at man, naar en snæver Skorsten blot var opført i Overensstemmelse med Lovgivningens Regler og Ministeriets Cirkulære, kunde man benytte den til Afledning af Røg fra omtrent de samme Ildsteder som ved andre Skorstene. Saa kom Loven af 1ste Marts 1889, og naar denne i sin § 4 siger: „I Bygninger, som ere tækkede med ildfast Tag eller med Spaan, er det tilladt at anbringe de saakaldte snævre Skorstene, dog kun til Afledning af Røg fra Køkkenildsteder, Kakkelovne og Kaminer“, og dette sammenholdes med den tidligere Lovgivning, har det aabenbart været Meningen at indskrænke Anvendelsen af de snævre Skorstene til, hvad der her nævnes, saa at de ikke tør bruges til noget andet. Nu gaar nærværende Lovforslag jo ud paa at give Tilladelse til forskelligt, som ikke er tilladt efter den gældende Lovgivning, for at raade Bod paa de Urigtigheder, som have gjort sig gældende i det praktiske Liv. Det er en Begunstigelse, som der her gives, noget, jeg særlig finder Anledning til at fremhæve, fordi det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (R. Hansen) i Anledning af den Grænse, som er foreslaaet sat for at anbringe indmurede Vadskekedler, hvorfra Røgen afledes til de snævre Skorstene, brugte de Ord, at han ikke indsaa, hvorfor Folk skulde forulempes. Det er ingenlunde en Bestemmelse, der gaar ud paa at indskrænke en tidligere givne Frihed, og jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg ikke gaar med til en Bestemmelse om, at man ganske i Almindelighed til snævre Skorstene skal kunne lede det samme som til andre Skorstene, altsaa ganske i Almindelighed Røg fra indmurede Kedler, Bagerovne osv. Jeg har sagt, at jeg vil acceptere det her foreslaaede, men jeg kan ikke gaa videre, thi der er efter min Mening ingen Grund til at fravige det Princip, man med velberaad Hu for 8 Aar siden har opstillet i vor Lovgivning. Hvis vi skulde have en Lov ud af dette Lovforslag, maa vi derfor blive staaende i det væsentlige paa samme Grundlag, som er givet ved Loven af 1ste Marts 1889, § 4, 3dje Stykke.

P. Madsen: Naar den ærede Forslagsstiller ved en Bemærkning synes at mene, at de Skorstene, som ere ulovligt opførte, ville blive lovlige efter det foreliggende Forslag, saa betvivler jeg det meget. Jeg tror aldeles bestemt, at en hel Mængde af dem ikke vil kunne opfylde den Afstandsbestemmelse, som er nævnt i Lov-